

Οἱ φίλοι του ἦν καὶ ὀλιγώτερον ἔμπειροι εἰς τὴν τιμὴν τῶν ψαρίων ἔδωκαν ὁμῶς καὶ αὐτοὶ γνώμην ὅτι θὰ ἔπωλοῦντο καλά.

«Τώρα νὰ ἐπιστρέψωμεν,» εἶπεν ὁ Μάρκος «καὶ γὰρ ἴδετε ἐκεῖ, πῶς σᾶς φαίνεται αὕτη ἡ συννεφιά;»

Πραγματικῶς ὅταν ἐστράφησαν οἱ σύντροφοί του νὰ ἴδουν τί τοὺς ἐδείκνυνεν, εἶδον ὅλην τὴν θάλασσαν

ἐνάντιος καὶ ἐφύσα μὲ τόσῃν ὀρμῇ, ὥστε οἱ μικροὶ ναῦται ἠναγκάσθησαν νὰ μαζέψουν τὸ πανί· ἡ ὁμίχλη τότε τοὺς περιεκύκλωσεν, ὥστε δὲν διεκρίνετο παντελῶς ἡ ξηρὰ, ἀλλ' ὁμῶς ὁ ἀτρόμητος μικρὸς κυβερνήτης ἐκράτει τὸ τιμώνιον μὲ ὕψος ἀτάραχον καὶ τὸ πλοιάριον ἄλλοτε ὑψούμενον εἰς τὴν κορυφὴν πελωρίου κύματος ἄλλοτε δὲ κρυπτόμενον ὅλως

Ἡ μήτηρ τοῦ Γεωργίου Ἐρβέρτου διδάσκει αὐτὸν τὴν Ἀγίαν Γραφήν.

πρὸς βορρᾶν καλυπτομένην ἀπὸ πυκνὴν ὁμίχλην.

«Ἐγύρισεν ὁ ἄνεμος, καὶ θὰ νυκτωθοῦμεν πρὶν ἰδοῦμεν τὸν φάρον τοῦ Ματταρᾶ, ἀλλ' ὁμῶς ἐμπρός!» καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Μάρκος ἔφερε τὴν πυξίδα καὶ ἔλαβε τὸ τιμώνιον, ἐνῶ οἱ σύντροφοί του ἄπλωσαν τὸ πανί τοῦ πλοιαρίου, τὸ ὅποιον ἐπέτα ἐν τῇ μέσῃ ἐφέλης ἀφροῦ.

Ὅλιγον κατ' ὀλίγον ὁ ἄνεμος ἔγεινεν ὅλως διόλου

διόλου ὑπὸ τοῦ ἀφροῦ διευθύνετο σταθερῶς πρὸς τὸν φάρον Ματταρᾶν. (ἰκολουθεῖ.)

ΜΗΤΡΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ.

Ἐχεῖ ἡ μάνα τὸ παιδί σφιγκτὰ ἀγκαλιασμένο
Καὶ τὸ βιβλίον ἀνοικτό.
Ἄ! τί βιβλίον εἶν' αὐτό,
Ποῦ λάμπει χρυσωμένο